



2. adventná nedeľa – rok B

Začiatok evanjelia Ježiša Krista, Božieho Syna. Prorok Izaiáš napísal: „Hľa, posielam svojho posla pred tvou tvárou a on ti pripraví cestu. Hlas volajúceho na púšti: „Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky!“ Ján bol na púšti, krstil a hlásal krst pokánia na odpustenie hriechov. Prichádzala k nemu celá judejská krajina i všetci Jeruzalemčania. Vyznávali svoje hriechy a dávali sa mu krstiť v rieke Jordán. Ján nosil odev z ľavej srsti a okolo bedier kožený opasok. Jedával kobyľky a lesný med. A hlásal: „Po mne prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden ani zohnúť sa a rozviazať mu remienok na obuvi. Ja som vás krstil vodou, ale on vás bude krstiť Duchom Svätým“.

Mk 1, 1- 8

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Len nedávno sa svet hrdo vypínal, aký je človek mocný, veľký, sebaistý... Dnes sa však trasie nad svojim osudom a budúcnosťou. Nedostatok potravín, liekov, pokoja a slobody v mnohých končinách sveta, ako aj vízia nových vojen a katastrof zasahuje omnoho silnejšie jeho vnútro, ako si to sám pripúšťa. Dnešný človek, hoci si to nerád doznáva, krčí sa a trasie pred vlastnou budúcnosťou. Čo sa stalo?

Neistota a strach súčasníkov Jána Krstiteľa zdá sa byť ešte hrozivejšia a viac bije do očí. Vyvíera z hĺbky ľudského „ja“. A keďže zožiera a zabíja vnútro, preto aj najzámožnejší a najzabezpečenejší Jeruzalemčania sa vzdali svojich bezpečných obydlií a teplých kožuchoch a vyznávajú sa zo svojich chýb.

Správa o výnimočne oblečenom, asketicky vychudnutom mužovi, vzbudila na obchodných cestách i vo vyšších jeruzalemských kruhoch živú senzáciu, ale aj zdravé znepokojenie. Kto je to? Čo to hovorí? Ako žije? Obdivovať ho prišli veľké zástupy, ba nielen to, ale aj počúvať ho s otvorenými ústami. Bol pre nich človekom, akého ešte nevideli a rečníkom, o akom nemali ani potuchy. Ján bol mocný nie fyzicky, ale osobnostne a potvrdil, že silná náboženská osobnosť nežije sama pre seba, hoci sa cíti sama v sebe slabou, odkázanou, chudobnou a potrebnou po Bohu. Ján ide za Božím hlasom, odľahčí sa od hluku zeme a pomáha svojej duši byť citlivejšou na impulzy tichého Boha. Tak sa stáva zvláštnym legátom pre otázky sľastia celého sveta.

Najskôr je však nespokojný sám so sebou, neistý v počínaní, kvôli čomu odchádza na púšť, ktorá je celkom iná ako kriek a hukot prázdnych ľudských slov. Tu, v skalách púšte počúva Boží hlas, pochopí a začuje v hĺbke seba samého pravdu o človeku a do duše sa mu vkradne pokoj a bezpečie.

Senzáciou nie sú jeho šaty a kožený pás, ale to, že Boh sa rozhodol prísť k človekovi, ktorý padol, zašpinil si vnútro a Ján mu má naznačiť symbolicky odpustenie. Lebo v skutočnosti príde Ježiš, ktorý mu reálne odpustí hriechy. Ján prvý zažije v sebe túto nádejnú skutočnosť a hovorí o potrebe zmeny myslenia a činov väčšiny židovského národa, ktorý bol ako trstina, vetrom kolíšaná z boka na bok. Nepodľahol emóciám ani hrubej kritike, bol nositeľom reality, spásnou postavou, ktorá prináša spásu, nie sám zo seba alebo pre svoj asketický život. Stal sa povolaným otriast' ľahostajnosťou ľudí vo vysokej spoločnosti, sebestačných sedliakov, remeselníkov aj vojakov, ba aj kňazov a farizejov. Všetkým otvorene a bez obáv pripomína: Obráťte sa! Zmeňte svoje nesprávne zmýšľanie! Pripravte inému, skutočnému, pravému Bohu cestu do seba! Vedzte, že jediné na tomto svete, čo má cenu, je Boh! Nikto nepochyboval, že jeho slová sú pravdivé, lebo dlhý pôst, samota a tichý dialóg s Bohom pôsobil na nich tak účinne, že svoj život naozaj zmenili. Preto sa pýtajú, čo máme robiť? Ján radí: Robte pokánia! A oni vyznávali svoje hriechy a dávali sa mu krstiť v rieke Jordán.

Môže aj nás v tohoročnom, už toľkokrát sa opakujúcom, advente ešte niečo znepokojiť, vzpružiť, pohnúť k zmene?

Malý Jožko túžil urobiť niečo mimoriadne, aby tým pomohol iným ľuďom. Najskôr si myslel, že musí prísť vojna, aby premohol nepriateľa. Kováč, ktorému chodil ťahať mechy, vysvetlil mu, že hrdinom sa môže stať aj za iných okolností. Spomenul jeho matku, ktorá denno-denne stála v studenej vode, aby vyprala šaty pre jeho šiestich súrodencov. Ani ju nenapadlo myslieť na odmenu, vďaka či odpočinok. Ona bola hrdinkou. Alebo sestra Alžbeta, ktorá noc čo noc stála pri lôžku trpiacich, pričom to robila s radosťou a bez nároku na odmenu, bola tiež hrdinkou. A kováč pokračoval: Ty zatiaľ také veci robiť nemusíš, ale môžeš kovať svoje srdce, aby bolo silné, mužné, dobré a otvorené pre cudziu biedu. Také srdcia bijú v kresťanoch. Jožko sa za ťažkých podmienok stal kňazom, zanechal rodičov i vlast' a odišiel k najúbohejším sirotám – malomocným. Bol im matkou aj kováčom ich srdc. Jeho dobré srdce priťahlo mnohých k Bohu, až napokon aj ono napadnuté chorobou a doslova rozkúskované pre všetkých, prestalo biť. Objavil v sebe Ježiša a druhým ukázal cestu k nemu.

Nemôžeme aj my kovať svoje srdce, aby bolo silné, mužné, dobré a otvorené pre biedu iných?

Adventný čas je na to ako stvorený. Pridajme sa k zástupom, ktoré sa idú k Ježišovi očistiť vo sviatosti zmierenia. Potvrďme našu zmenu skutkami lásky, návštevou osamotených, trpiacich a pozornosťou k starším..



**Hľa, z púšte hlas už zaznieva,
čo všetku tmu z nás vyhostí;
vyžeňme znútra plané sny,
žiari nám Kristus z výsosti.**

**Preber sa, duša ľarbavá,
veď hriech ťa tlačí do zeme;
už nová hviezda skveje sa
a všetko zlo z nás vyženie.**

**Baránka nám Boh posielala
za naše viny splatiť daň;
s ľútosťou v slzách volajme:
Zmiluj sa, Pane, odpusť nám.**

**A keď raz príde súdiť svet,
nech netresce nás podľa vín;
nech je nám Kristus v chvíli tej
pastierom dobrým, láskavým.**

**Sláva buď Bohu Otcovi,
víťazstvo jeho Synovi,
nech večná chvála zaznieva
aj Duchu Tešiteľovi. Amen.**

15 Bodky na záver

TEOLOGICKÉ

Pri večernom slovku s malými teológmi:

Čo urobil nízky Zachej, aby videl v dave na Ježiša?

No... Ježiš vtedy povedal: Nechajte maličkých prísť ku mne!

Druhák sa chystá prvýkrát miništrovať, ale ešte si niečo musí overiť:

Keď budem miništrovať môžem sa ešte oženiť? A odteraz musím miništrovať na každej omši alebo si môžem vybrať?

a viem, prečo ma Boh stvoril!! Aby som ho spoznala a aby tu na svete bola väčšia zábava!

Maminka, kedy bude pán kaplán ohlasovať, že Jazmínka bude mať krst? Vieš, to, keď sa na konci omše hovorí, že „ohlasuje sa po šiestykrát“?

Z rozhovoru so škôlkarom o Dobrom pastierovi a stratenej ovečke:

Maminka, ale On neuzdraví chorú ovečku leukoplastom! On to len tak - rukami. Lebo má moc!

Objav prváka:

Mami, ja už viem, prečo si čistíme na Mikuláša čižmičky! Aby sme boli dobrí. Lebo to je tak, ako keď si čistíme dušu.

Zamyslenie nad Novým zákonom:

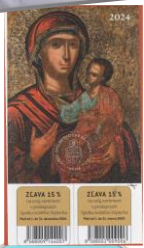
Čo keby sa Bohu narodili dvojčky? Jeden Ježiš by kázal a druhý Ježiš by uzdravoval a robil zázraky...

Neboj, ten jeden stíha všetko!

Konštatovanie škôlkara po svätej omši:

- Bolo dobre na omši, ale bol tam iný Ježiš. (Rozumej - svätú omšu neslúžil pán kaplán Filip.)

Martina Jokelová Tichová: Rodičovké skratky



Pútnik svätovojeťeský 2024 Apoštolka misií.

Román o živote Paulíny Jaricotovej;

DVD S FILMOM Pútnik viery a poznania;

VRECKOVÝ KALENDÁRIK 2024

S KUPÓNMI NA ZLAVU.

Prosíme Vás, aby ste pri odovzdávaní podielov vybrali zároveň aj ČLENSKÝ POPLATOK 10 EUR NA ROK 2024.



Vysluhovanie sviatosti zmierenia – 5 kňazov:

V sobotu 16.decembra v čase 9:30 až 11:30 hod. budú v našej farnosti 5 kňazi vysluhovať sviatosť zmierenia. Prosím, využime túto prítomnosť iných kňazov- svedníkov, a s dôverou pristúpme k Pánovmu milosrdenstvu.

Sv. spoveď v okolitých farnostiach:

Sobota 16.12. Modra 15:30 – 18:00

Nedeľa 17.12. Pezinok 15:00 – 18:00

Roráty:

V stredu 13. decembra budeme sláviť rorátnu sv. omšu ráno o 6:30 hodine.

Po sv. omši pozývam deti na krátke raňajky na faru a odprevadím ich do školy.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 101 – 122.

Prosím urobiť vianočnú výzdobu stromčeka a betlehem.

Odporúčam upratovať v piatok počas dňa, alebo v sobotu až popoludní.

V jesennej zbierke na charitu sme vyzbierali 500 eur.

Ďakujem za vašu ochotu podeliť sa.

Kalendáre SSV a podielová kniha:

Môžete si ich prevziať v sákrstii kostola. Členský príspevok je 10 eur.

Sväté omše po 2. adventnej nedeli (B)

11. XII. pondelok

17:00 Za Ť rodičov Jána a Annu

12. XII. utorok

17:00 Za Ť Marka Tomašoviča, rodičov a starých rodičov

13.XII. streda

06:30 Za posilu na ceste viery

14.XII. štvrtok

17:00 Za Ť Annu Uhlárovú

15.XII. piatok

08:00 Za Božie požehnanie pre rodiny

16.XII. sobota

08:30 Na úmysel

17.XII. Tretia adventná nedeľa - (B)

08:00 Za Ť Ľudovíta a Máriu Bobekových, Jozefa a Annu

Baxových **Lektori: Vráblová Radakovičová**

11:00 Za farníkov

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

11.XII. pondelok sv. Damaza I., pápeža, **Lsp**

12.XII. utorok Preblahoslavenej Panny Márie Guadalupej **Sp**

13.XII. streda sv. Lucie, panny a mučienice **Sp**

14.XII. štvrtok sv. Jána od kríža, kňaza a učiteľa Cirkvi **Sp**

15.XII. piatok sv. Valerián

16.XII. sobota sv. Adelhaida, cisárovná

Rabín Zolli

V súčasnosti neraz dochádza k obráteniu zo židovstva na kresťanstvo, no nie masovo, ale od osoby k osobe. Týka sa to práve tých, ktorí sa odvážili študovať - popri hebrejskej Biblii a svojich spisoch - aj Nový zákon. Pripomeňme si príbeh jedného z nich:

Ešte pred skončením druhej svetovej vojny požiadal bývalý vrchný rabín Ríma Izrael Zolli spolu s manželkou o prijatie do Katolíckej cirkvi. Jeho konverzia mala dlhšiu históriu, ale vyvrcholila dôverným zážitkom s Ježišom Kristom v rímskej synagóge. Celú Zolliho cestu charakterizuje úprimná otvorenosť, s ktorou študoval Nový zákon. Ježiša totiž pokladal za pravého syna svojho národa. A tak sa ho Kristus postupne zmocňoval. Zolli si pri krste zmenil svoje meno: z Izraela sa stal Eugenio, z úcty k pápežovi Pacellimu. Dôvod? Bolo to pre uznanie zásluh Pia XII., ktorý zachránil tisíce Židov, prenasledovaných nacistami. Zolli bol po svojom krste vedením svojej bývalej komunity okamžite vylúčený z rímskej židovskej obce. Celú jeho rodinu vzápätí vypovedali z bytu a Zolli sa po krste nemal kde ani za čo navečerať. Kresťanskí priatelia sa ho ujali a postupne začal vyučovať semitské jazyky na rímskych univerzitách.

Dodnes sa nad postavou Zolliho, napriek jeho vysokej vedeckej odbornosti, v mnohých židovských kruhoch prechádza mlčaním. Kňaz, ktorý mu v rokoch po konverzii pomáhal, sa v jednom článku zmieňuje o tom, ako Zolliho neraz navštevovali prosperujúci Židia a núkali mu peniaze, ak sa vráti k židovstvu. Všetkým „veľkokorým“ ponúkam bývalý rabín s pokojom odolal a zomrel vďačný Ježišovi a Cirkvi.

A takýchto príbehov je veľa až dodnes. No príslušnosť konvertitov zo židovstva do Katolíckej cirkvi musí byť často utajovaná, lebo by mohli čeliť represáliám od fanatických príbuzných alebo členov židovských obcí či verejných činiteľov. Dokonca vynikajú tajné, po našom akoby podzemné komunity Židov, ktorí konvertovali na katolícku vieru, pričom si zachovávajú niektoré symbolické zvyklosti podľa štýlu Starého zákona.

Čerstvý vzduch v Cirkvi

Keď po druhej svetovej vojne prišlo obdobie mieru, bolo potrebné zastaviť sa a prehodnotiť celkovú situáciu aj v Cirkvi. Odvážny a dobrý pápež Ján XXIII. s otcovskou jednoduchosťou zvolal biskupov celého sveta. A najväčším „objavom“ koncilu sa stalo práve Písmo. Duch Svätý spôsobil revolúciu, na ktorú my dnes, žiaľ, už takmer zabúdame. Totiž Učiteľský úrad definitívne prijal riziko, že každý kresťan môže a má právo čítať celé Písmo, že sa mu v tom nesmie brániť, ba práve naopak. Dokonca biblisti môžu mať svoj vlastný názor na to, čo o Písme preskúmajú. No mali by ho študovať korektne a nevnučovať svoje objavy jednoduchým veriacim. Naopak, nech poskytujú svoje výsledky Učiteľskému úradu, napomáhajú všetkým lepšie porozumieť Písmu, a tak podnecujú napredovať vo viere celý Boží ľud.

Tri hlavné poslanstvá koncilovej konštitúcie o Božom slove -Dei verbum sú: Po prvé - vložiť Písmo do rúk všetkých kresťanov. Po druhé - učiť veriacich približovať sa prostredníctvom Písma k Bohu. A napokon - štúdium Písma spájať s modlitbou. A o toto sa naša matka Cirkev neustále usiluje.

Bohužiaľ, nánosy odcudzenia voči Biblii v nás ešte stále pretrvávajú. Puto toho dôverne familiárneho vzťahu, aký k Písmu mali napríklad cirkevní otcovia, mníšske rády či svätci typu Františka Assiského, dokonca i ako bratia protestanti, sme stratili. Často sa to týka aj aktívnych rehoľníkov, ktorých zakladatelia žili a účinkovali v dobe, keď sa Biblia zdôrazňovať nemohla. A tak neraz i my nosíme v

sebe rozpaky, pochybnosti alebo obavy ju častejšie otvárať. Preto nám ostáva ešte jedna, posledná zastávka pred zamyslením, ako vlastne Bibliu čítať. Pozrieť sa na jej pravé miesto v našom „cirkevnom“ živote. Zvládneme to?

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Už nevládzem

Čo konkrétne môžeme urobiť my, aby nastala zmena?

Je dôležité, aby sme boli pred Bohom otvorení. Sýtme dobro v nás, aby Duch Svätý, ktorý v nás prebýva, mohol rásť a vytláčať všetko, čo do nášho života nepatrí. K očakávanej premene dôjde vtedy, keď naša snaha bude úprimná a sústavná. Vtedy budeme mať silu vyrovnat' sa i s určitými slabosťami a hriechmi. Dokonca nás prekvapí, že naše hriechy budú zrazu odchádzať. Keď nájdeme v našom srdci priestor pre Božiu plnosť, budeme zažívať víťazstvá. Náš pohľad na iných sa uzdraví a už nebudeme plní súdu. Naše slová budú odrazu miernejšie, milosrdnejšie a nebudeme si presadzovať iba svoju pravdu. Dokážeme slovom povzbudiť a podržať iných. Nebude už vynášať zlé reči a ťažiť druhých kritikou. Potrebujeme len vedieť kto sme a čo chceme. Musíme to však s Bohom myslieť úplne vážne, nielen ako akúsi hru, zábavu, možnosť či alternatívu. Život s Bohom je cesta, po ktorej sa rozhodneme ísť, a ktorá prinesie premenu do nášho života.

Čo ak je cesta poznačená zúfalstvom?

Zúfalstvo je nebezpečné, lebo pod jeho vplyvom môže človek urobiť veľa nesprávnych, niekedy až nezvratných krokov. Ide o nebezpečné územie. Všetci občas prepadáme smútku a depresii, keď večer plačeme do vankúšov a je nám ťažko žiť. Pred ostatnými ľuďmi sa možno hráme na hrdinov, no v skutočnosti nevieme, čo máme robiť. Tvárime sa, že nemáme problém a že život je gombička, avšak keď príde chvíľa samoty a ťažkosť života na nás doľahne, zrazu sa rozsype ako domček z kariet. Keď prichádza beznádej, potrebujeme konať, pretože to je niečo, čo nám bráni žiť plnosť života. Zúfalstvo akoby postavené nad nami a my nevieme cezeň prejsť. Podstatné je, aby sme vtedy nerezignovali, pretože Boh zúfalstvo určite nechce pre svoje deti. V bode 2091 Katechizmu Katolíckej cirkvi sa hovorí: „Zúfalstvo sa protiví добрôte Boha, jeho spravodlivosti, lebo Boh je verný svojim prisľúbeniam a jeho milosrdenstvu.“ Aby sme mohli zažívať, že Boh je východisko, potrebujeme ho poznať. V ťažkých chvíľach sa o neho potrebujeme oprieť a uvedomiť si, že Boh je tu a on sám má to najlepšie riešenie na situácie v našom živote.

Opäť vystupuje do popredia nevyhnutnosť viery?

Naša viera v to, že Boh má odpovede na naše otázky a na naše potreby, nás pripravuje, aby sme ich mohli prijať. Ak neverím, Boh potom nemá cez čo konať. Ak neverím, ako môže milosť z neba prichádzať do môjho života? Nemá ako, pretože Boh nie je ten, ktorý sa nám vnucuje a dáva násilné ponuky. Práve prostredníctvom viery si berieme to, čo nám ponúka a čo môže priniesť premenu do našich

Michal Zamkovský „Prečo ľudia veria“

Zrkadlo

Na malebnom, výstrednom, hlučnom bazári v istom orientálnom meste vysledila bohatá americká turistka zvláštne zrkadielko vo vzácnom striebornom ráme.

Cena však bola príliš vysoká, prehnane vysoká. Počas dlhého zjednávania prefikovaný majiteľ zákazničke tajnostkársky prezradil, že toto zrkadlo má čarovnú moc.

Stačí sa doň pozrieť a ukazovákom pravej ruky sa jemne dotknúť povrchu skla. Vtedy sa vraj spolu s tvárou v zrkadle objaví nápis zrozumiteľný v každej reči, ktorý odhalí najhlbšiu pravdu o zobrazenej osobe.

Bola to jedinečná príležitosť, neočakávané šťastie! To si predsa nikto nenechá ujsť! Vlastniť zrkadlo, „ktoré hovorí pravdu o všetkom a o každom“! Neobyčajný obchod!

Američanka neodolala pokušeniu a ihneď to vyskúšala. Pozrela sa do zrkadla. Zrkadlo ju dokonale zobrazilo, a keď sa ho dotkla ukazovák, zbadala v jeho spodnej časti žiarivý nápis v bezchybnej angličtine: „Bohatá pani z Texasu s plnou peňaženkou.“

Hneď bez debaty zaplatila a ponáhľala sa zrkadlo schovať do bezpečia. Dôkladne ho zabalila, zabezpečila a poistila a leteckou poštou poslala do Texasu.

Prirodzene, boháčka si bola istá, že vďaka zázračnému zrkadlu pritiahne pozornosť dôležitých ľudí zo svojho mesta.

Zrkadlo sa však pre ňu stalo príčinou nekonečného trápenia.

Ukázala ho svojim priateľkám. Najprv sa im javilo ako zábavná hračka. Pri pohľade doň sa pochabo smiali, ale slová v zrkadle zostávali neúprosné. „Bielizeň, ktorú má na sebe, ukradla v supermarkete,“ ukázalo o prvej. „Je o jedenásť rokov staršia, než tvrdíš,“ o druhej. „Je plná závidi a všetky vás ohovára,“ o tretej.

Zarazené priateľky sa rýchlo porúčali.

Neskôr sa do zrkadla takmer úplne nezúčastnene pozrel aj manžel tejto miliardárky a verdikt znel: „Podvádza manželku.“ Spustila sa strašná hádka a nasledovali telefonáty právnikom.

Správy sa, samozrejme, šírili ďalej. Onedlho už nikto nechodil do bohatého domu.

Zázračný suveníry vytvoril okolo majiteľky prázdno.

Sklamaná a skrúšená, jednoduchá a bohatá Texasanka jedného dňa od zlosti čarovné zrkadlo rozbila.



Keď sa rozpadávalo na kúsky, objavili sa na črepinách veľké písmená, akoby jeho závet: „Aj ty, hlúpa Texasanka, aj ty máš strach z pravdy?!“

Pravda nás oslobodí. No jej cena je vysoká.

Bruno Ferrero „V zlatej knihe života“

Požehnaný hnoj

Vo vyprahnutosti a v prázdnote
sa duša stane pokornou.

Niekdajšia pýcha človeka zmizne,
keď už v sebe nenachádza nič,

čo by ho oprávňovalo hľadieť na iných zvrchu.

Sv. Edita Steinová

Milosrdenstvo a pokora kráčajú vždy ruka v ruke, tak ako vždy nájdeme spolu pýchu a kritickosť voči druhým, pýchu a nezmieriteľnosť. Ak je v srdci pokora, vyrastá z nej milosrdenstvo, ak tam však, naopak, prevláda pýcha, prejavuje sa nedostatkom milosrdenstva voči druhým. „Podľa môjho názoru je dôležitá iba jedna vec: stať sa pokornými, lebo pýcha nám bráni milovať,“ napísal svätý Silván z Athosu.

Pokorenie sa preto mnoho ráz stáva prostriedkom na rast milosrdenstva. Nejde ani tak o ponížovanie zo strany druhých ľudí (silná povaha naň dokáže reagovať povýšenou ľahostajnosťou, alebo dokonca protiútokom, zvýšenou aroganciou), ale skôr ide o pokorenie typu neúspech, neprekonateľná slabosť alebo morálny pád, ktorý človek u seba nečakal.

Často ide o pokorenie skryté pred očami druhých, a predsa veľmi bolestné - a veľmi účinné, čo sa týka diela očistenia, ktoré vykoná v ľudskom srdci. Nemusi ani nastať nejaký problém, stačí, že Pán na chvíľu skryje svoju tvár, a človek sa ocitne ako ryba na suchu, prípadne v nápore pokušenia, s ktorým si vôbec nevie poradiť. Inokedy stačí, že do duše prenikne lúč Božieho svetla a osvieti niektoré skryté motivácie slov a skutkov.

V takých chvíľach sa človek dotkne svojej biedy. A ak je učenív, dobre si uloží túto skúsenosť do pamäti, keby sa mu raz zachcelo súdiť druhých. Edita Steinová o tom hovorí: „Niekdajšia pýcha zmizne, keď už človek v sebe nenachádza nič, čo by ho oprávňovalo hľadieť na druhých zvrchu.“

V tomto svetle môžeme Pánovi ďakovať aj za svoje slabosti a pády. Sú síce akoby hnojom, ale aj zapáchajúci hnoj môže podporiť rast krásneho voňavého kvetu, alebo dokonca kvitnúceho stromu. V našom prípade umožní vznik vône pokory a milosrdenstva.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

Dobre viem, že o dvadsať rokov budú kňazi vedieť to, čo ja viem teraz. Ale komu to budú hlásať? A keď nebudú ochotní udržať svoj post a zaplatiť poctivým zápasom o svoju tvár, názor, moc, kto ich bude počúvať? Fakt je, že aj mimo Izraela (Cirkvi) je viera. A je aj láska, úcta k životu, hĺbka, poctivosť, poznanie. My, ak nebudeme avantgardou, „prví z bratov“ v nasledovaní Krista a plní Ducha, sme nuloví, dokonca regresní. Krach kresťanstva v „historických zemiach“ a v celom západnom svete by nám mal slúžiť ako výstraha. My sa utešujeme tým, že nám ľudia ešte chodia do kostola. Ale kto? A dokedy? Zatiaľ si pokojne ideme starou cestou.

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku